

СЛАЊЕ БОЖИЈИХ ПОСЛАНИКА ЈЕ РАЗУМСКА ОБАВЕЗА

إرسال الرسل واجب عقلي

<Српски – Serbian – صربي>

др. Абдул-Мухсин бин Зебн ел-Мутајри

د. عبد المحسن بن زين المطيري

Превод: Амра Дацић

Рецензија: Ирфан Клица

ترجمة: عمرة دانتسيتش

مراجعة: عرفان كليسا

Слање Божијих посланика је разумска обавеза

Слање посланика је разумска обавеза. Људска природа и разум наводе нас да прихватимо постојање Творца, који заслужује да буде обожаван. Међутим, опис и каквоћа обожавања Бога не може да се спозна никако другачије осим посредством Узвишеног Бога, јер управо је Бог Онај који има највеће право да опише начин обожавања са којим Је задовољан, да нас обавести о ономе шта нам је дозвољено и шта забрањује, и шта је за нас корисно, а шта штетно.

У том смислу, Узвишени Бог је објавио (у преводу значења):

„А Ми¹ ниједан народ нисмо казнили док претходно посланика нисмо послали!“ (Кур'ан, Ноћно путовање, 15)

„...о посланицима који су радосне вести и опомене доносили, да људи после посланика не би никаквог оправдања пред Аллахом² имали. - А Аллах је силан и mudar.“ (Кур'ан, Ен-Ниса', 165)

¹ У арапском језику постоје два типа плурала (множине). Први плурал је нумерички, односи се на нешто чија количина је више од један. Други је плурал поштовања. Када Узвишени Бог говори о Себи у Кур'ану, понекад користи арапску заменицу „нахну“, што значи Ми, као плурал поштовања.

² Аллах је арапска реч која означава властито име Једног, Јединог, Истинског Бога који је јединствен у свему и није никакав назив за неког посебног Бога муслимана. Корен овог имена је у речи 'илах' која у арапском језику значи бог или божанство, било оно истинито или лажно. Додавањем одређеног члана 'Ел', добија се реч 'Ел-Илах' која је основа имена 'Аллах' којим се означава Један, Једини, Истински Бог који постоји, Створитељ и Господар свега, Једини Који заслужује да се обожава и Једини

„А да смо их каквом казном пре њега уништили, сигурно би рекли: 'Господару наш, зашто нам ниси посланика послао, па бисмо речи Твоје следили пре него што смо понижени и осрамоћени постали.'“ (Кур'ан, Та Ха, 134)

„...и да не кажу кад их казна стигне због онога што су починили: 'Господару наш, зашто нам ниси послао посланика, па да докаже Твоје следимо и да верници будемо?'“ (Кур'ан, Казивања, 47)

Човечанство је, уистину, било у прекој потреби за доласком посланика који ће људе да упути како да спознају свога Господара, која то дела Он воли, како и на који начин да постигну оносветско спасење - чиме би се одазвали и унутрашњем гласу своје људске природе, за послаником који ће људе да упути како да остваре племените особине понашања. Његов долазак значио би и остварење преке потребе за истинским узором у којег ће људи да се угледају, а који ће за резултат да да праведност, мудрост и милосрђе.

Дакле, потребу за слањем посланика истински сведоче здрави разуми, иако се њихов долазак практично и десио у стварности, јер историјске чињенице непрестано нам говоре о мноштву посланика и веровесника, околностима њиховог живота са народима којима су послани, о томе како су непрестано побеђивали и били потпомагани...

Кога Његови робови истински обожавају. Сва божанства мимо њега су лажна. Узвишени Бог у исламу има мноштво лепих имена, а име Аллах упућује на сва остала Божија лепа имена. Хришћани и Јевреји који говоре арапским језиком исто тако Бога називају Аллах и то име користе у Библији.

Управо због тога се наводи да, када је племе Курејш порекло Мухаммедову, нека су Божији благослов и мир над њим, посланицу, Узвишени Бог му је наредио да се позове на историјске чињенице:

„Реци: 'Ја нисам први посланик и не знам шта ће бити са мном или са вама; ја следим само оно што ми се објављује и само сам дужан да отворено опомињем.'“
(Кур'ан, Ел-Ахкаф, 9)

Уколико разум, људска стварност и верозаконски аргументи указују на важност слања посланика, тада није дозвољено да се њихов долазак пориче већ је обавеза да се затражи доказ о посланству од онога који тврди да је посланик или веровесник. То је у складу са речима Узвишеног Бога који каже:

„Ти реци: 'Доказе своје дајте ако је истина то што говорите!'“ (Кур'ан, Ел-Бекара, 111)

Одломак из књиге „Непорециви аргументи о истинитости посланства Мухаммеда мир над њим“.³

³ <http://islamhouse.com/sr/books/2786508/>

